

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce Mgr. Martina Lachmanna a soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **rada pplk. PhDr. M. G.**
zastoupeného JUDr. Jaroslavem Tesákem, Ph.D., LL.M., advokátem
sídlem Jaselská 23, Brno

proti

žalovanému: **náměstek policejního prezidenta, Policejní prezidium Policie ČR**
sídlem Strojnická 27, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131

takto:

- I.** Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131, a rozhodnutí ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 30. 3. 2012, č. 104/2012, **se zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí

ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 30. 3. 2012, č. 104/2012, a současně bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce podle ust. § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 361/2003 Sb.**“), dnem 1. 4. 2012 ustanoven na služební místo rada odboru mezinárodní spolupráce a metodiky Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování (dále též „**ÚOKFK**“ či „**ÚOKFK SKPV**“), s místem služebního působení Praha.

2. Žalobou napadenému rozhodnutí předcházelo související rozhodnutí policejního prezidenta ze stejného dne čj. PPR-9589-6/ČJ-2012-990131, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále též „**KŘP JMK**“) ve věcech služebního poměru ze dne 30. 3. 2012, čj. JMK-1090/2012, kterým byl žalobce dne 31. 3. 2012 podle ust. § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. odvolán ze služebního místa zástupce vedoucího územního odboru Vyškov a převeden do personální pravomoci ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování, který provede ustanovení na služební místo.
3. Dne 12. 9. 2012 byla Městskému soudu v Praze doručena žaloba, kterou se žalobce domáhal přezkoumání současně (i.) rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-9589-6/ČJ-2012-990131, a (ii.) rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131.
4. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2012, čj. 10 Ad 17/2012 - 28, byla žaloba proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131, vyloučena k samostatnému projednání a žaloba proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-9589-6/ČJ-2012-990131, byla postoupena Krajskému soudu v Brně.
5. Předmětem nyní projednávané věci je tedy žaloba proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131.
6. Žalobce v podané žalobě v části brojící proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131, toliko obecně odkázal na námitky vznesené v předchozích částech žaloby proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-9589-6/ČJ-2012-990131, které jsou stručně rekapitulovány níže v bodech 7 – 13 tohoto rozhodnutí. Nad rámec tohoto odkazu ve vztahu k nyní napadenému rozhodnutí doplnil, že převedením na nové služební místo by mu neměl vzniknout nárok na nový (nižší) měsíční příjem. Přitom uvedl, že mu nebyly v rozporu s předepsaným způsobem vytknuty důvody, pro které došlo ke snížení osobního příplatku. Tato finanční škoda je podle žalobce dále prohlubována nutnými výdaji souvisejícími s přestěhováním. Žalobce rovněž ve vztahu k nyní napadenému rozhodnutí namítl, že byla porušena lhůta pro vydání rozhodnutí podle ust. § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., když podání bylo učiněno dne 6. 4. 2012 a rozhodnuto bylo po 127 dnech, a že řízení trpělo závažnými procesními vadami majícími na následek nezákonnost rozhodnutí. Žalobce má za to, že bylo porušeno jeho ústavní právo, neboť mu bylo znemožněno, aby věc byla projednávána v jeho přítomnosti a mohl se vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Žalobce rovněž namítl, že v rozhodnutí nebylo zohledněno stanovisko Nezávislého odborového svazu Policie České republiky a člena senátu poradní komise.
7. Žalobce v části žaloby, v níž brojil proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-9589-6/ČJ-2012-990131, uvedl, že schválenou změnou systemizace služebních a pracovních míst na KŘP JMK, o kterou se policejní prezident a Krajský ředitel policie Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru opírali ve svých rozhodnutích, nemělo dojít ke snížení počtu policistů nebo občanských zaměstnanců, avšak fakticky ke snížení počtu služebních míst došlo. Žalobce spatřuje nezákonnost v tom, že se ve spisovém materiálu nenachází listiny, o něž žalovaný opřel své rozhodnutí (finanční rozvaha, úřední záznam plk. M.).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

8. Žalobce rovněž brojil proti závěrům vysloveným policejním prezidentem v rozhodnutí čj. PPR-9589-6/ČJ-2012-990131, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa a o převedení do personální pravomoci ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování, ve vztahu k postupu funkcionáře při ustanovení žalobce na jiné služební místo. Žalobce proti závěrům vysloveným v rozhodnutí policejního prezidenta namítal, že v rozhodné době byly na KŘP JMK tři volná služební místa ve stejné služební hodnosti (zástupce vedoucího cizinecké policie, zástupce vedoucího pořádkové policie a ředitel pro řízení lidských zdrojů), přičemž policejní prezident se nevyjádřil k jeho odvolací námitce a nezdůvodnil, proč žalobce nebyl ustanoven na místo zástupce vedoucího pořádkové policie. Žalobce dále odmítl argumentaci policejního prezidenta, že nemohl být ustanoven na místo vedoucího odboru Protidrogové centrály z důvodu kolize s nařízením policejního prezidenta čj. PPR-16811-2/ČJ-2011-99RL, protože poté, co žalobce písemně požádal o ustanovení na toto místo, byl v dubnu 2012 na toto služební místo ustanoven jiný policista. Tímto jednáním tedy bylo porušeno ústavní právo žalobce na rovný přístup. Pokud se jedná o neustanovení žalobce na pozici ředitele pro řízení lidských zdrojů, žalobce namítal, že v rozhodnutí policejního prezidenta není uvedeno, na základě jakého právního aktu se tento postup realizuje. Žalobce měl za to, že věc upravuje Metodika k zajištění převedení příslušníků PČR na služební místa vydaná ŘŘLZ PP ČR, podle níž musí služební funkcionář ve věci vydat rozhodnutí, aby osoba, o jejímž ustanovení se jedná, nebyla krácena na svých právech a mohla se odvolat. Vzhledem k tomu, že žalobci nebylo doručeno rozhodnutí o nepřevězení na volné služební místo, byl porušen zákon i právní jistota žalobce ohledně důvodů zamítnutí jeho žádosti.
9. Žalobce dále opět ve vztahu k rozhodnutí policejního prezidenta namítal, že se policejní prezident nezabýval odvolacími námitkami ohledně výkladu pojmu „vhodné služební místo“, což podle názoru žalobce založilo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Žalobce namítal, že při jeho převedení do personální pravomoci ředitele ÚOKFK nebyla splněna podmínka vhodnosti služebního místa, o čemž svědčí nedostatečné jazykové vzdělání, skutečnost, že dosud tuto činnost nevykonával a rovněž skutečnost, že téhož dne, kdy byl převeden na služební místo, byl žalobce převeden na studijní pobyt. Žalobce dále poukazoval na to, že služební funkcionář postupoval v rozporu s výše zmíněnou metodikou. I další námitky uvedené pod rubrikou „c)“ žalobce směřoval proti závěrům vysloveným v rozhodnutí policejního prezidenta a rozhodnutí ředitele KŘP JMK. Žalobce namítal, že ředitel KŘP JMK postupoval v rozporu s ust. § 3 a ust. § 20 odst. 1 písm. a) bod 1 služebního zákona a rovněž v rozporu s metodikou ŘŘLZ PP ČR, když žalobce neustanovil na vhodné místo v rámci KŘP JMK. Tím, že služební funkcionář bezprostředně poté, co byla schválena systemizace policejním prezidentem, oznámil zahájení výběrového řízení, překročil podle žalobce meze správního uvážení a porušil princip legitimního očekávání žalobce. V této souvislosti žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí policejního prezidenta.
10. Žalobce dále namítal, že se policejní prezident nezabýval odvolací námitkou týkající se místa služebního působiště. Žalobce namítal, že místo služebního působiště žalobce bylo již dříve určeno a ředitel KŘP JMK byl proto povinen při ustanovení příslušníka na nové služební místo toto předchozí určení služebního místa respektovat. Žalobce poukázal na to, že obdobný případ byl posuzován Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 Ads 19/2010. Žalobce namítal, že z hlediska jazykového výkladu a z hlediska smyslu ust. § 25 služebního zákona má služební funkcionář vyčerpat nejdříve možnost ustanovení ve stejné služební hodnosti na svém útvaru a až poté postupovat směrem k jinému služebnímu působišti. Podle žalobce došlo ke zneužití správního uvážení, přičemž nebyl respektován princip *in dubio pro libertate*. Služební funkcionář podle názoru žalobce porušil služební zákon, když přeskočil povinnou fázi informace v systému OSM na volné služební místo a postupoval rovnou podle ust. § 22 zákona. Žalobce namítal, že argumentace policejního prezidenta ohledně závaznosti metodického pokynu je nepřijatelná.

Pokud je metodický pokyn starý, má být dle názoru žalobce zrušen, opak nemůže jít k tíži žalobce. Podle žalobce je nicméně nesporné, že se jedná o pokyn stále platný a v praxi používaný.

11. Žalobce (opět ve vztahu k rozhodnutí policejního prezidenta) namítl, že byl vystaven nerovnému přístupu a diskriminaci taktéž s ohledem na ustanovení plk. J. M., který byl ustanoven na jedno z volných služebních míst ve stejné služební hodnosti na KŘP JMK, a rovněž na ustanovení plk. P. L. a plk. T. K., kdy při jejich ustanovení současně probíhalo nabídkové řízení a výběrové řízení.
12. Dále žalobce ve vztahu k rozhodnutí policejního prezidenta a jemu předcházejícímu prvostupňovému rozhodnutí ředitele KŘP JMK namítl, že mu nebyla dána možnost se zúčastnit pohovoru na služební místo vedoucího a zástupce nového územního odboru Blansko – Vyškov. Žalobce namítl, že zaslal žádost o zařazení do nabídkového řízení, přičemž nebyl vyzván, aby se dostavil na pohovor. Kvůli tomu, že se žalobce nacházel v dočasné pracovní neschopnosti, neměl možnost se dozvědět o tom, zda informace o termínu konání pohovoru byla zveřejněna v publikačním prostředku bezpečnostního sboru, přičemž v textu e-mailu, ani v oznámení nabídkového řízení není o datu konání pohovoru zmínka. Žalobce odmítl výtku policejního prezidenta, že měl vyvinout větší aktivitu směrem ke služebním funkcionářům. Žalobce namítl, že tím, že policejní prezident odmítl provedení ústního jednání za účasti plk. Mgr. T. K., jeho procesní postup trpí závažnými procesními vadami, které mají dopad na zákonnost rozhodnutí. Žalobce uvedl, že mu není zřejmé, proč mu nebyla zaslána příloha oznámení o nabídkovém řízení, jež informuje o místě a konání nabídkového řízení, přičemž namítá, že tato informace mu nebyla sdělena ani ze strany nadřízeného plk. M.
13. Žalobce konečně namítl, že postup policejního prezidenta a ředitele KŘP JMK je rovněž v rozporu se zákoníkem práce. Žalobce měl za to, že v ochranné době, kdy je uznán dočasně práce neschopným, je zaměstnanec chráněn před úkony zaměstnavatele, které by zasahovaly do jeho práv; takovým zásahem je bezesporu i převedení z místa služebního působiště Brno do místa služebního působiště Praha proti jeho vůli.
14. Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí náměstka policejního prezidenta zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil nabídkové řízení na služební místo ředitele pro řízení lidských zdrojů, nařídil ustanovení žalobce na služební místo ředitele pro řízení lidských zdrojů, zrušil nabídkové řízení na služební místo vedoucího a zástupce územního odboru Blansko – Vyškov a nařídil vypsání nového nabídkového řízení, a nařídil zpřístupnění a umožnění kopie finanční rozvahy, na jejímž základě byla zrušena služební místa v rámci sloučení územního odboru Vyškov s územním odborem Blansko.
15. Podáním ze dne 26. 11. 2012 v reakci na usnesení soudu ze dne 7. 11. 2012, čj. 10 Ad 18/2012 - 40, žalobce upravil návrh výroku rozsudku tak, že navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131, a rozhodl o nákladech řízení a právního zastoupení žalobce. Žalobce současně doplnil argumentaci o nevhodnosti nového služebního místa s tím, že nevhodnost dokládá skutečnost, že dne 1. 4. 2012 byl vyslán na stáž na odbor daní s místem působiště Praha.
16. Žalobce v doplnění žaloby ze dne 27. 12. 2012 uvedl, že rozhodnutím ředitele ÚOKFK SKPV ze dne 19. 12. 2012, čj. 1679/2012, bylo zrušeno jeho služební místo. Žalovaný v replice ze dne 24. 1. 2013 uvedenou skutečnost potvrdil a doplnil, že žalobce byl předmětným rozhodnutím dnem 1. 1. 2013 ustanoven na služební místo rada PČR ÚOKFK SKPV odboru závažné hospodářské trestné činnosti, a to z důvodu snížení počtu systemizovaných míst útvaru.
17. V doplnění žaloby ze dne 14. 3. 2013 pak žalobce poukazuje na další postup žalovaného v souvislosti s navyšováním nákladů vyústivší ve finanční tíseň žalobce.
18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 2. 3. 2018 uvedl, že text žaloby se až na výjimky shoduje s textem odvolání a žalobce pouze opakuje odvolací námítky. Žalovaný odkázal na vypořádání těchto námitek v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnil, že většina žalobních

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

námitek se týká postupu ředitele KŘP JMK spočívajícího v neustanovení žalobce na jiné služební místo. Ustanovení žalobce na jiné služební místo však není v pravomoci ředitele ÚOKFK, který může ustanovit příslušníky pouze na služební místa v ÚOKFK a kterému nepřísluší posuzovat důvody převedení žalobce do své personální pravomoci. Námitky žalobce týkající se nabídkových a výběrových řízení, systemizace služebních a pracovních míst v rámci KŘP JMK a postupu ředitele KŘP JMK směřující proti jeho rozhodnutí a rozhodnutí policejního prezidenta, nejsou podle žalovaného předmětem věci projednávané Městským soudem v Praze.

19. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce byl rozhodnutím ředitele KŘP JMK převeden do personální pravomoci ředitele ÚOKFK, který provedl ustanovení na volné služební místo. Toto ustanovení bylo podle žalovaného provedeno zcela v souladu s dikcí zákona č. 361/2003 Sb. Postup ředitele ÚOKFK byl souladný se zákonem, neboť s ohledem na § 25 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. neměl povinnost ustanovit žalobce v rámci dosavadního služebního působení.
20. Podle žalovaného bylo souladné se zákonem taktéž přiznání služebního příjmu žalobci na novém služebním místě. Osobní příplatek je podle žalovaného nenárokovou složkou služebního příjmu, a proto záleží na služebním funkcionáři, jakou výši osobního příplatku stanoví. V daném případě byl žalobci přiznán osobní příplatek ve výši 5000 Kč, což bylo v prvostupňovém rozhodnutí odůvodněno zvýšenou náročností a rozsahem výkonu služby nového služebního zařazení. Současně byla zohledněna skutečnost, že žalobce neměl s výkonem služby na novém služebním místě žádné zkušenosti. Podle žalovaného bylo přiznání osobního příplatku v nižší výši řádně zdůvodněno.
21. K námitce vhodnosti služebního místa žalovaný rekapituloval zařazení žalobce na služebních místech u služby kriminální policie a vyšetřování a Útvaru odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality služby kriminální policie a vyšetřování s tím, že tato praxe byla při ustanovení na nové služební místo zohledněna. Podle žalovaného je zřejmé, že v případě převedení do personální pravomoci jiného služebního funkcionáře není možné příslušníka fakticky ustanovit na služební místo, které by bylo totožné s předchozím služebním místem. Námitky žalobce poukazující na to, že nedisponuje potřebnými jazykovými znalostmi a že nevykonával metodickou a školicí činnost, jsou podle žalovaného irelevantní. Žalovaný poukázal na § 19 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. a zdůraznil, že pro předmětné služební místo nebyly žádné jazykové znalosti požadovány. Stejně tak v daném případě nebyly požadovány zkušenosti v oblasti metodické a školicí činnosti. Žalovaný zdůraznil, že z pouhého vyslání příslušníka na studijní pobyt po nástupu na nové služební místo nelze dovozovat nenaplnění zákonem požadované kvalifikace. Účelem vyslání příslušníka na studijní pobyt je získání znalostí, dovedností a zkušeností potřebných k výkonu služby na konkrétním služebním místě.
22. Žalovaný dále v podaném vyjádření označil za nepřipadný odkaz žalobce na § 53 odst. 1 písm. a) zákoníku práce. Současně konstatoval, že ani žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, čj. 4 Ads 19/2010 - 51 na předmětnou věc nedopadá, neboť v daném případě se jednalo o ustanovení příslušníka na jiné služební místo podle přechodného ustanovení § 215 zákona č. 361/2003 Sb. Pokud jde o namítané procesní vady, poukázal žalovaný ve svém vyjádření na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2013, čj. 36 Ad 15/2012 - 85, s nimiž se zcela ztotožnil.
23. Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti.
24. Rozhodnutím ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 30. 3. 2012, č. 104/2012, byl žalobce dnem 1. 4. 2012 podle ust. § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. ustanoven na služební místo rada odboru mezinárodní spolupráce a metodiky Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování, s místem služebního působení Praha. Současně byl zařazen do 9. tarifní třídy, byla mu započítána doba praxe, byl zařazen do 7. tarifního stupně, byl mu určen základní tarif ve výši 30 520 Kč, zvláštní příplatek ve výši 6 000 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

a s odkazem na § 122 zákona č. 361/2003 Sb. mu byl přiznán osobní příplatek ve výši 5 000 Kč. Ustanovení na služební místo bylo podle odůvodnění rozhodnutí provedeno podle potřeb bezpečnostního sboru v souvislosti s odvoláním žalobce ze služebního místa podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona, neboť jeho dosavadní služební místo bylo zrušeno v důsledku organizačních změn. Osobní příplatek byl žalobci podle odůvodnění tohoto rozhodnutí přiznán „z důvodu zvýšené náročnosti a rozsahu výkonu služby nového služebního zařazení“.

25. Rozhodnutím náměstka policejního prezidenta ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 30. 3. 2012, č. 104/2012, a současně bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že ze systemizace služebních a pracovních míst KŘP JMK ze dne 2. 2. 2012, schválené dne 6. 3. 2012, která je součástí správního spisu, vyplývá rozhodnutí služebního funkcionáře, které se týká spojení územního odboru Blansko a územního odboru Vyškov. Žalovaný s poukazem na § 20 odst. 1 písm. a) bod 1 a § 25 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. uzavřel, že v případě, kdy je příslušník bezpečnostního sboru ustanoven na jiné služební místo poté, co bylo jeho dosavadní služební místo z důvodu organizačních změn zrušeno, lze tohoto příslušníka ustanovit na jiné služební místo, pro které je stanovena stejná služební hodnota, a to i v jiném místě služebního působení. Ustanovením žalobce na služební místo ve stejné služební hodnotě v jiném místě služebního působení, konkrétně na služební místo v odboru mezinárodní spolupráce a metodiky ÚOKFK s místem služebního působení Praha, nebyl podle žalovaného porušen zákon. Správním orgánem prvního stupně byl dodržen zákonný postup podle § 20 odst. 1 písm. a) bodu 1 a § 25 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. Pokud jde o námitku zpochybňující vhodnost nového služebního místa, žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že správní orgán prvního stupně správně zohlednil celou praxi žalobce u Policie ČR, a to včetně ustanovení na služebním místě u služby kriminální policie od 1. 4. 2003 do 31. 5. 2009 a v době od 1. 7. 2004 do 31. 12. 2006 dokonce u Útvaru odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality SKPV. Pokud jde o odůvodnění závěrů týkajících se přiznání jiné výše osobního příplatku, žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobci byla „přiznána jiná výše osobního příplatku z původních 10 000 Kč na 5 000 Kč s odůvodněním, že se osobní příplatek přiznává z důvodu zvýšené náročnosti a rozsahu výkonu služby nového služebního zařazení“.
26. Městský soud v Praze připomíná, že usnesením ze dne 31. 1. 2013, čj. 10 Ad 18/2012 - 66, nevyhověl žádosti žalobce a nepřiznal podané žalobě odkladný účinek.
27. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
28. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že Krajský soud v Brně svým rozsudkem ze dne 30. 8. 2013, čj. 36 Ad 15/2012 - 85, zamítl žalobu proti rozhodnutí policejního prezidenta čj. PPR-9589-6/ČJ-2012-990131, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele KŘP JMK ve věcech služebního poměru ze dne 30. 3. 2012, čj. JMK-1090/2012, kterým byl žalobce dne 31. 3. 2012 podle ust. § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. odvolán ze služebního místa zástupce vedoucího územního odboru Vyškov a převeden do personální pravomoci ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování, který provede ustanovení na služební místo. Předmětný rozsudek nabyl dne 24. 9. 2013 právní moci.
29. Nejvyšší správní soud svým usnesením ze dne 31. 10. 2013, čj. 4 Ads 91/2013 - 24, zastavil řízení o kasační stížnosti žalobce proti označenému rozsudku Krajského soudu v Brně z důvodu nezaplacení soudního poplatku.
30. Městský soud v Praze v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce v podané žalobě, mířící současně proti rozhodnutí policejního prezidenta i rozhodnutí náměstka policejního prezidenta, formuloval

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žalobní body až na výjimky (srov. dále) tak, že v části označené příslušnou rubrikou brojící proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131, které je předmětem přezkumu v nyní posuzované věci, toliko obecně odkázal na námitky vznesené v předchozích částech žaloby, kterými brojil proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-9589-6/ČJ-2012-990131 (tyto námitky jsou stručně rekapitulovány výše v bodech 7 – 13 tohoto rozhodnutí).

31. Přestože žalobce v podané žalobě uvedl, že těmito žalobními námitkami brojí i proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta, ve skutečnosti těmito svými námitkami zjevně brojil, jak je z jejich dikce zjevné, výhradně proti konkrétním závěrům vysloveným v rozhodnutí policejního prezidenta, resp. v jeho odůvodnění.
32. V nyní posuzované věci tak soud mohl přezkoumat toliko ty z žalobních námitek, kterými žalobce skutečně brojil proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta o ustanovení na jiné služební místo, které je předmětem řízení v tomto případě. Soud přitom nemohl souhlasit s obecným tvrzením žalobce, že rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131 je co do svého obsahu „*v podstatě totožné s rozhodnutím policejního prezidenta*“ ze dne 10. 8. 2012, čj. PPR-9589-6/ČJ-2012-990131, proti němuž směřovala převážná část žalobních námitek. Jakkoli spolu obě rozhodnutí nepochybně věcně, osobně i časově souvisejí, v obou rozhodnutích jsou různými správními orgány řešeny různé právní otázky. Sám žalobce ostatně v podané žalobě připustil, že nyní napadené rozhodnutí náměstka policejního prezidenta se „*věnuje...otázce vhodnosti služebního místa a snížení služebního příjmu žalobce*“.
33. Zvolená konstrukce žalobních bodů spočívající až na výjimky v pouhém paušálním odkazu na žalobní námitky obsažené v jiných částech žaloby, kterými však žalobce nade vší pochybnost brojil proti závěrům vysloveným v jiném rozhodnutí správního orgánu, které nemůže být předmětem přezkumu v nyní posuzované věci, jde k tíži žalobce.
34. Městský soud v Praze nemohl s ohledem na principy ovládající soudní řízení správní vykročit z rámce předmětu řízení, kterým je v posuzované věci výhradně přezkum rozhodnutí náměstka policejního prezidenta vydaného v souvislosti s ustanovením žalobce na nové služební místo. Proto se soud nemohl zabývat námitkami rekapitulovanými výše pod body 7 – 13 tohoto rozhodnutí, jimiž žalobce fakticky brojil proti konkrétním závěrům vysloveným v rozhodnutí policejního prezidenta, které obstálo v soudním přezkumu u Krajského soudu v Brně, a to včetně námitek zpochybňujících závěry policejního prezidenta k odvolacím námitkám poukazujícím na nezákonnost postupu v souvislosti s neobsazením jiných existujících služebních míst žalobcem.
35. V této souvislosti přitom Městský soud v Praze nemohl odhlédnout od toho, že naposledy uvedené pravomocné rozhodnutí policejního prezidenta, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o odvolání z původního služebního místa a o převedení žalobce pod personální pravomoc ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování, je v souladu s doktrinárními a judikatorními východisky nadáno presumpcí správnosti aktu veřejné moci, zvláště pak tehdy, bylo-li neúspěšně napadeno v rámci navazujícího soudního přezkumu.
36. Soud se tak mohl v právě posuzované věci zabývat toliko těmi žalobními námitkami, jimiž žalobce skutečně brojil proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta, resp. jemu předcházejícímu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
37. S ohledem na shora uvedené se tedy soud z výše popsanych důvodů v nyní posuzované věci zabýval především námitkou poukazující na snížení příjmu žalobce v souvislosti se snížením osobního příplatku. Dále pak soud přezkoumal žalobní námitky zpochybňující vhodnost daného služebního místa, na které byl žalobce ustanoven rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Současně se pak v obecné rovině zabýval námitkou žalobce zpochybňující možnost ustanovit

žalobce na jiné místo služebního působiště, neboť tato otázka byla do jisté míry rovněž předmětem závěrů obsažených v nyní napadeném rozhodnutí náměstka policejního prezidenta.

38. Soud připomíná, že podle § 20 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona č. 361/2003 Sb. platí, že „*služební funkcionář ustanoví na volné služební místo v bezpečnostním sboru příslušníka téhož bezpečnostního sboru, který dosáhl požadovanou služební hodnost, a byl odvolán z dosavadního služebního místa z důvodu uvedeného v § 25 odst. 1, 2 nebo 3, anebo § 26 odst. 2*“.
39. Podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. platí, že „*příslušník je odvolán z dosavadního služebního místa, jestliže jeho dosavadní služební místo bylo v důsledku organizačních změn zrušeno*“.
40. Podle odst. 5 naposledy uvedeného ustanovení pak „*příslušník, který je odvolán z dosavadního služebního místa podle odstavce 1, 2 nebo odstavce 4, je ustanoven na jiné služební místo, pro které je stanovena stejná služební hodnost, a to i v jiném místě služebního působiště*“.
41. Konečně podle § 122 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. platí, že „*osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno*“.
42. Námitky, jimiž žalobce poukazoval na nezákonnost napadeného rozhodnutí náměstka policejního prezidenta a jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spočívající v nepřipustném, resp. nedostatečně odůvodněném snížení příjmu žalobce v důsledku snížení osobního příplatku při ustanovení na nové služební místo, shledal soud důvodnými.
43. Městský soud v Praze zdůrazňuje, že pro posouzení daného případu je rozhodující, zda v případě ustanovení příslušníka na nové služební místo dle § 20 zákona č. 361/2003 Sb. trvá nárok na již přiznaný osobní příplatek podle § 122 téhož zákona, resp. zda příslušný funkcionář musí ve smyslu § 122 odst. 1 věty druhé rozhodnout o změně či odejmutí osobního příplatku, pokud při ustanovení příslušníka na nové služební místo neurčí příslušníkovi zároveň osobní příplatek minimálně ve stejné výši, v jaké mu byl přiznán dřívějším rozhodnutím, nebo zda nárok na již přiznaný osobní příplatek ustanovením na nové služební místo zaniká a příslušný funkcionář určí složky služebního příjmu (včetně osobního příplatku) bez návaznosti na dosavadní rozhodnutí týkající se služebního příjmu konkrétního příslušníka.
44. Předmětnou právní otázkou se ve své rozhodovací praxi zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, čj. 6 As 171/2014 - 46, dostupném na www.nssoud.cz, uzavřel, že závěr, podle něhož by snad při ustanovení příslušníka na nové služební místo nárok na dříve přiznaný osobní příplatek zanikl bez dalšího a o jednotlivých složkách platu rozhodoval služební funkcionář nově, tedy nezávisle na dosavadním výkonu služby, přičemž o odejmutí či změně dříve přiznaného osobního příplatku by nemuselo být rozhodnuto, je v rozporu s pojetím služebního poměru a koncepcí zákona č. 361/2003 Sb.
45. Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku konstatoval, že „*s účinností zákona o služebním poměru došlo ke zpřísnění režimu služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů, což mělo být vyváženo zejména větší mírou jistoty jejich postavení a jejich odpovídajícím finančním ohodnocením. Ačkoliv tato rovnováha byla narušena četnými novelami zákona (srov. TOMEK, P. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem k 1. 7. 2012. Vyd. 2. Olomouc: ANAG, 2012. 671 s. ISBN 978-80-7263-752-2. S. 12), je třeba při výkladu jeho ustanovení dbát mimo jiné i smyslu a účelu, na kterých byl zákon o služebním poměru vystavěn. Služební poměr je veřejnoprávní paralelou k soukromoprávnímu pracovnímu poměru, která je však charakteristická potlačením rovnosti subjektů ve prospěch nadřízenosti státní moci a převažující kogentní úpravou. Tím se od klasického pracovního poměru zásadně odlišuje a stává se speciálním státně zaměstnaneckým poměrem, jenž vyžaduje zcela specifická pravidla. Nerovné postavení subjektů v rámci služebního poměru a přísnou kogentní úpravu, jež téměř vylučuje vyjednávání ze strany příslušníků, je třeba vyvažovat stabilizační jejich platových nároků a formalizovaným rozhodováním (nejen o těchto nárocích), které zajišťuje „férové“ uplatňování státní moci vůči svým zaměstnancům. Nejvyšší správní soud tak nemohl přisvědčit žalovanému a přijmout závěr, že při ustanovení příslušníka na nové služební místo nárok na dříve přiznaný osobní příplatek zaniká bez*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

dalšího a o jednotlivých složkách platu rozhoduje služební funkcionář nově, tedy nezávisle na dosavadním výkonu služby, přičemž o odejmutí či změně dříve přiznaného osobního příplatku nemusí být rozhodnuto. Takový názor je v rozporu s pojetím služebního poměru a koncepcí zákona o služebním poměru“.

46. Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí dále uvedl, že „v daném případě není pochyb o tom, že služební poměr žalobce při odvolání z předchozího služebního místa a jmenování na nové služební místo, nezanikl a nadále trvá. Změnily se jen některé jeho prvky, jak shodně uvádí také stěžovatel. Dle stěžovatele se však zároveň změnil, resp. zanikl i nárok na osobní příplatek žalobce. Tomu však zdejší soud nemůže přisvědčit. Jak uvedl krajský soud, zákon nestanoví, že by s ustanovením na nové služební místo zanikl nárok na přiznaný osobní příplatek. Naopak z kontinuity služebního poměru vyplývá kontinuita osobního příplatku. V daném případě došlo totiž v rámci trvajícího služebního poměru žalobce k převedení na jiné služební místo (dle § 25 odst. 4 ve spojení s § 20 odst. 3 písm. a) zákona o služebním poměru), avšak při současném zachování práv vyplývajících z dosavadního služebního poměru. Dle Nejvyššího správního soudu tak ex lege dochází toliko ke změně služebního místa ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o služebním poměru, které vyjadřuje organizační a právní postavení příslušníka v bezpečnostním sboru, jenž je charakterizováno zejména systemizovanou služební hodností, stupněm vzdělání, oborem nebo zaměřením vzdělání, dalším odborným požadavkem, základním tarifem, náplní služební činnosti, rozsahem oprávnění a povinností příslušníka. Mění se tedy zejména tyto prvky služebního poměru a ostatní práva a povinnosti z něj vyplývající zůstávají zachována (pokud z povahy věci nesouvisí s charakteristikou služebního místa). Zákon s charakteristikou služebního místa výslovně spojuje pouze základní tarif služebního platu. Pokud by bylo úmyslem zákonodávce vázat všechny složky platu, včetně osobního příplatku, na služební místo příslušníka, pak by to bylo výslovně uvedeno v citovaném ustanovení § 19 odst. 1 služebního zákona. Tak tomu však není a je zřejmé, že s konkrétním služebním místem je spojena pouze výše základního tarifu, nikoliv ostatní složky platu. Nárok žalobce na osobní příplatek proto nezanikl spolu s ustanovením na nové služební místo. A to i navzdory tvrzení žalovaného, že se jedná o nenárokovou složku platu“.
47. Nejvyšší správní soud ostatně ve své ustálené rozhodovací praxi vychází z toho, že na osobní příplatek není dán nárok, dokud není příslušníku rozhodnutím přiznán. V tomto ohledu soud odkazuje např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, čj. 4 As 84/2006 - 62, podle nichž „po takovém rozhodnutí (kdy a zda je učiní, záleží jen na úvaze zaměstnavatele) se povaha tohoto nároku mění, neboť jsou splněny všechny podmínky pro poskytnutí této složky platu a zaměstnavatel je povinen takovýto nárok (složku platu) zaměstnanci poskytnout. Fakultativní složka platu se tedy v důsledku rozhodnutí zaměstnavatele o jejím přiznání stává složkou platu nárokovou (obligatorní) a takto vzniklý nárok na plat (část platu) lze následně zcela nebo zčásti zrušit (odebrat, odejmout), jen jestliže to umožňuje příslušný právní předpis a pouze budou-li splněny podmínky v něm stanovené“.
48. Správní soudy v tomto ohledu ustáleně judikují, že nárok na osobní příplatek po jeho přiznání existuje a zaniknout může buď skončením služebního poměru, nebo na základě odůvodněného rozhodnutí ve smyslu § 122 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Jelikož však nárok trvá, musí o jeho odejmutí prvoinstanční správní orgán rozhodnout a toto své rozhodnutí náležitě odůvodnit (srov. závěry vyslovené ve výše označeném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, čj. 6 As 171/2014 - 46).
49. Městský soud v Praze přitom nemá shodně jako Nejvyšší správní soud pochybností o tom, že důvodem pro odejmutí (či změnu) osobního příplatku mohou být toliko takové důvody, jež zákon předpokládá pro jeho přiznání, tedy výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, čj. 1 As 34/2014 - 54).
50. Odejmutí či snížení osobního příplatku příslušníkovi pak nemůže být bez dalšího opřeno ani o prostou změnu služebního místa. Takový postup by bylo lze v obecné rovině připustit toliko tam, kde by např. s novým služebním místem byla spojena služba jiné nebo nesrovnatelné složitosti, jiné odpovědnosti a namáhavosti, vykonávaná v jiných nebo nesrovnatelných podmínkách služby, při jiných nebo nesrovnatelných schopnostech a způsobilosti k výkonu služby, při jiné nebo nesrovnatelné služební výkonnosti a možných výsledcích ve výkonu služby

(srov. § 112 odst. 3 věta druhá zákona č. 361/2003 Sb.). Takové rozhodnutí by muselo být náležitě odůvodněno.

51. Městský soud v Praze v této souvislosti připomíná závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, čj. 3 Ads 86/2008 - 80, podle nichž „*v odůvodnění rozhodnutí o osobním příplatku musí služební funkcionář uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Je nezbytné, aby rozhodnutí vycházelo z prokazatelných důkazních prostředků, které přesvědčují nejen adresáta rozhodnutí, ale i odvolací orgán o věcné správnosti změny osobního příplatku. To platí nejen o situaci, kdy je osobní příplatek odnímán nebo snižován, ale i o situaci, kdy je osobní příplatek rozhodnutím přiznáván nebo zvyšován. I když to zákon výslovně nestanoví, o změně osobního příplatku (zvýšení, snížení nebo odejmutí) příslušníka rozhoduje služební funkcionář v závislosti na plnění podmínek stanovených pro jeho přiznání.*“
52. Městský soud v Praze s ohledem na shora rekapitulované judikatorní závěry k otázce rozhodování o odejmutí, resp. snížení osobního příplatku v souvislosti s ustanovením na jiné služební místo uzavřel, že žalovaný i správní orgán prvního stupně postupovali v rozporu se zákonem, když při ustanovení žalobce na jiné služební místo *de facto* rozhodli o částečném odejmutí žalobci dříve přiznaného osobního příplatku, resp. o jeho zásadním snížení, aniž by pro takový postup uvedli ve svých rozhodnutích přezkoumatelným způsobem důvody, které by vyhověly shora popsaným standardům.
53. Správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí žádné důvody pro odejmutí (či změnu) žalobci dříve přiznaného osobního příplatku, založené na okolnostech předvídaných zákonem (tj. hlediska kvality či rozsahu výkonu služby) neuvedl.
54. Tento nedostatek pak v napadeném rozhodnutí nezhojil ani žalovaný, který neshledal související odvolací námitky, poukazující na nezákonné snížení osobního příplatku, důvodnými.
55. Městský soud v Praze v tomto směru uzavírá, že rozhodnutí žalovaného ani jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nejsou odůvodněna způsobem odpovídajícím shora popsaným judikatorním východiskům, především pak standardům popsaným v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, čj. 3 Ads 86/2008 - 80, a ze dne 30. 4. 2014, čj. 1 As 34/2014 - 54.
56. Z uvedených důvodů tedy žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti, pro kterou nemohlo napadené rozhodnutí v soudním přezkumu obstát. Shodnou vadou přitom trpí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně; proto soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. přistoupil ke zrušení i tohoto rozhodnutí.
57. Soud se dále v obecné rovině zabýval námitkou žalobce zpochybňující možnost ustanovit jej v souvislosti s vydáním rozhodnutí podle § 20 odst. 1 písm. a) bodu 1 ve spojení s § 25 odst. 1 a odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. na jiné místo služebního působení (v daném případě do Prahy), neboť tato otázka byla do jisté míry rovněž předmětem závěrů obsažených v nyní napadeném rozhodnutí náměstka policejního prezidenta. Soud této námitce nemohl přisvědčit.
58. Městský soud v Praze poukazuje na shora cit. ustanovení § 25 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., z něhož jednoznačně plyne přípustnost takového postupu služebního funkcionáře, který při rozhodování o ustanovení příslušníka na jiné služební místo v případě, kdy je tento příslušník odvolán z předchozího služebního místa z důvodů organizačních změn, rozhodne o ustanovení na jiné služební místo, pro které je stanovena stejná služební hodnost, a to i v jiném místě služebního působení.
59. Z uvedeného vyplývá, že (za situace, kdy žalobce nikterak nezpochybňoval naplnění podmínky stejné služební hodnosti nového služebního místa) nelze hodnotit jako nezákonný postup správního orgánu prvního stupně, který coby k tomu příslušný služební funkcionář ustanovil

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žalobce odvolaného z původního služebního místa z důvodu organizačních změn na služební místo v jiném místě služebního působení.

60. Soud přitom nesdílí přesvědčení žalobce o použitelnosti závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v rozsudku sp. zn. 4 Ads 19/2010 v kontextu právě posuzované věci, neboť v předmětném případě se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou místa služebního působení výhradně na půdorysu intertemporální právní normy obsažené v ustanovení § 215 zákona č. 361/2003 Sb. v souvislosti se závěry o kontinuitě právní úpravy zákona č. 361/2003 Sb. s předchozí úpravou služebních poměrů. Tyto závěry, které Nejvyšší správní soud zjevně vyslovil výhradně ve vztahu k § 215 zákona, však nelze v žádném ohledu aplikovat na jinou skutkovou a právní situaci, kdy je rozhodováno o ustanovení příslušníka na jiné služební místo podle § 20 odst. 1 písm. a) bodu 1 ve spojení s § 25 odst. 1 a odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., pro něž zákonodárce explicitně aproboval možnost ustanovit příslušníka odvolaného z důvodů organizačních změn na jiné služební místo i v jiném místě služebního působení.
61. Soud pak nemohl přisvědčit ani další námitce, v níž žalobce zpochybňoval vhodnost nového služebního místa mj. s poukazem na nedostatečnost své profesní praxe. Městský soud v Praze k obecné námitce žalobce uvádí, že žalovaný nezatížil napadené rozhodnutí vadami nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, když odmítl relevanci odvolacích námitek žalobce poukazujících na nedostatečnost jeho dosavadní profesní praxe ve vztahu k úkolům vyplývajícím z ustanovení na nové služební místo. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil skutečnost, že žalobce byl více než 6 let ustanoven na služebním místě u služby kriminální policie a vyšetřování a především pak po dobu 2 a půl roku na služebním místě u Útvaru odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality SKPV. Poukazoval-li přitom žalobce ve vztahu k naposledy uvedenému služebnímu zařazení na to, že se „od té doby změnila zákonná ustanovení i styl práce“, nezbylo soudu než uzavřít, že tyto námitky nemohou na shora uvedeném závěru ničeho změnit, neboť nejsou způsobilé zpochybnit závěr žalovaného o relevanci této profesní praxe pro potřeby ustanovení na novém služebním místě. Žalobce přitom ve vztahu k nyní přezkoumávanému rozhodnutí náměstka policejního prezidenta netvrdil a neprokazoval jiné konkrétní skutečnosti, které by vyvracely závěr o relevanci předchozí praxe z pohledu jeho zařazení na nové služební místo.
62. Ke skutečnostem tvrzeným žalobcem v doplnění žalob poukazujícím na další postup služebních funkcionářů po vydání napadeného rozhodnutí pak soud v obecné rovině podotýká, že při přezkoumání rozhodnutí žalovaného musel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí žalovaného, tak soud nemohl zohlednit.
63. Soud nemohl vyhovět ani žalobní námitce poukazující na nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedodržení lhůty pro jeho vydání podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. Předmětné ustanovení sice reguluje lhůtu pro vydání rozhodnutí v řízení o odvolání, nicméně svým charakterem (absence sankcí či jiných důsledků pro případ překročení lhůty) se jedná o pořádkovou lhůtu, jejíž nedodržení není způsobilé zatížit řízení vadou, pro níž by bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit. Prostředkem ochrany veřejných subjektivních práv žalobce by v případě nečinnosti žalovaného byla žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, a to při splnění podmínek, které pro využití tohoto institutu předvídá soudní řád správní a navazující judikatorní praxe správních soudů.
64. Stejně tak nemohl soud přisvědčit ani obecné žalobní námitce poukazující na to, že žalobci bylo znemožněno, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem důkazům. Městský soud v Praze soud ze správního spisu dovodil, že zmocněnec žalobce byl správním orgánem vyzván k navržení vhodného termínu pro jednání poradní komise tak, aby se jej mohl zúčastnit i žalobce, žalobce se však přesto jednání senátu poradní komise nezúčastnil. K námitce, že poradní komise zasedala v Praze, soud konstatuje, že z ústavně zaručeného práva

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

na projednání věci v jeho přítomnosti v žádném případě nelze dovodit právo na projednání věci v místě jeho bydliště. Soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou poukazující na nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nezohlednění stanoviska Nezávislého odborového svazu, neboť z žádného ustanovení zákona č. 361/2003 Sb. nevyplývá, že by stanovisko Nezávislého odborového stavu bylo pro rozhodnutí o ustanovení příslušníka na jiné služební místo jakkoli závazné (srov. shodně závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2013, čj. 36 Ad 15/2012 - 85).

65. Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední správní orgány při rozhodování o výši osobního příplatku závěry vyslovené výše v bodech 44 – 55 tohoto rozsudku, podle nichž nárok na osobní příplatek po jeho přiznání existuje a zaniknout může buď skončením služebního poměru, nebo na základě odůvodněného rozhodnutí ve smyslu § 122 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Jelikož však nárok trvá, musí o jeho případném odejmutí prvoinstanční správní orgán rozhodnout a toto své rozhodnutí náležitě odůvodnit. Důvodem pro odejmutí (či změnu) osobního příplatku přitom mohou být toliko takové důvody, jež zákon předpokládá pro jeho přiznání, tedy výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Odejmutí či snížení osobního příplatku příslušníkovi bezpečnostního sboru však nemůže být bez dalšího opřeno o prostou změnu služebního místa.
66. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
67. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný neprojeвили k výzvě soudu s takovým postupem výslovný nesouhlas (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.)
68. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, replika a účast na jednání soudu) a 3 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a 21% DPH ve výši 2 142 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. 3. 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.

předsedkyně senátu